

BUCUR CHIRIAC

**MAI APROAPE
DE
DUMNEZEU**

poeme creștine



CARPATHIA PRESS - 2004

CUPRINS

RĂDĂCINI.....	3
ANOTIMPUL LINIȘTII LA MĂGURA.....	4
PE GOLGOTA.....	5
DORUL DE ACASĂ.....	6
REMEMBER.....	7
CREDINȚA.....	8
VIZIUNE ÎN ATHOS.....	9
ÎNSEMNE VOEVODALE.....	10
O LACRIMĂ.....	11
CRĂCIUNICA.....	12

CARPATHIA PRESS, 2004

str. Ciprian Porumbescu nr. 8, București, 010652

Tel/fax: 021-212.54.34

Tehnoredactare: Diana Șuică

Coperta reprezintă pictură din Mănăstirea „Înălțarea Domnului”, cota 1000, Moroeni, Dâmbovița

RĂDĂCINI

Voi întrerupe drumul meu prin viață,
Pentru o zi, ori pentru o clipită,
Și-n lumea ce renaște din verdeață,
Mă vei vedea cum cad în grea ispită.

Și-n cerul meu, cu bunul Dumnezeu,
Îmi voi striga păcatu-n disperare,
Și-ngenunchind în apă ca un zeu,
Voi trece vama spre o altă înălțare.

Cînd luna trece mută prin fâneață,
Îmi văd părinții înfloriți în lut,
Ei beau din vinul dătător de viață
Și se trezesc în somnul de-nceput.

ANOTIMPUL LINIȘTII LA MĂGURA

In memoriam Sculptorului George Apostu

Pe fundalul dantelat al pădurii,
Se-aude simfonia mută a statuilor.
Șințele a părăsit sufletele lor,
Acoperite de voalul uitării.
Ținându-se de mîini,
Pășim pe urmele lăsate
De părintele stareț,
Care în credința lui,
Își înalță brațele,
Implorînd Tatăl și Fiul.
Îngenunchem la umbra,
Lăsată de o cruce,
Care tot mai veghează
La lumea care încet, încet,
Se tot duce...
În jur totul era mister.
Din înălțimi,
Auzeam, parcă,
Cum plînge Dumnezeu
În cer.

PE GOLGOTA

Pe Golgota sufletului mut,
M-am răstignit în dulcea nemurare,
Și-n asfințirea zilei mai ascult
Ecoul zvonurilor din potire.

Lacrima-n rouă se prelinge,
În umbra florilor stelare,
Și, în argintul lunii-ncet se stinge,
În dangătul de clopot care doare.

Un sărut de heruvim mă trezește,
Visul mă afundă-n așteptări,
Îngerii din ceruri îmi păzește
Sufletul ce zboară-n depărtări.

DORUL DE ACASĂ

Din turnu-nsîngerat de ceruri cernite
Priveam mînăstirea înnecată în apele mării,
Lumînările pîlpîiau din pleoapele lor ostenite,
Iar clopotele plîngeau în pragu-nserării.

Se leagănă pămîntul, se-nvăluie marea,
Delfinii se jucau prin copilăria-mi trecută,
Amurgul a murit, se-ntunecase zarea,
Monahii cîntîndu-și credința lor mută.

Poate că-n ruga lor de-nchinare,
Își strigă durerea și-și biciuie somnul,
Mîna divină veghează-nălțarea
Monahilor doar cu Domnul.

E liniște-adîncă în Muntele Sfînt,
Iar păsările nopții s-au dus la culcare,
Și-n cumpăna serii între cer și pămînt,
Dorul de-acasă ca o rană mă doare.

Muntele Athos, 1996

REMEMBER

În aerul de munte pluteau lumini duiioase,
Se destrămau în raiul de culori,
Urcam și-ngenunchiam în fața unei case
În care-agonizau miresme dulci de flori.

Aici, cândva, se auzeau cântări în șoapte,
Imnuri și rugă de zbor și pocăință,
Monahii în smerenie sfârșitul și-l așteaptă,
Și-n veșnicia vieții se jură cu credință.

Pe molitvelnic vechi citit în prag de seară,
Rostesc cu sficiune nume de bravi părinți
Care-au rămas de-a pururi cu sufletele-n țară,
Iar în Grădina Sacră sunt pomeniți ca sfinți.

Muntele Athos, 1996

CREDINȚA

Pe spinări de munte scăldate-n verdeață,
Sub oblăduirea soarelui de-amiază,
Umbrele sihaștrilor se desprind din ceață,
Iar din ochii minții dorul lăcrimează.

Din pleoape bolnave, din orbite-adânci,
În mînă, oasele abia țin toiagul
Sufletul lor zboară dincolo de stînci,
Și-n ceruri albastre în cînt se împreună.

Este ceas de veghe și de rugăciune,
Cu gândul dincolo de moarte,
Așteptînd sfîrșitul ca pe o minune,
Cred în Învierea care nu-i desparte.

Muntele Athos, 1996

VIZIUNE ÎN ATHOS

În spațiul de nădejdi și de visare,
În Muntele cel sfânt, Dumnezeiesc,
Ochii-mi lăcrimează de-atîta-ntristare,
Văzînd oase sfinte ce nu putrezesc.

În firide și sicrie prăfuite,
Dorm într-un somn dulce oasele de sfinți,
Monahii se-nchină, vin să le sărute,
Ca pe niște moaște de vrednici părinți.

Dorul lor de țară-n lacrimi se preface,
Și aripi de îngerii le urcă în cer,
Rugăciunea lor care aduce pace,
Va renaște-n lumea de vis și mister.

ÎNSEMNE VOEVODALE

Pe sub coroane verzi de timp încremenite,
Călcăm cărări cu vîrfuri colțuroase,
Cu gîndul să ajung la Locurile Sfînte,
Unde doar sufletul în vise le urcase.

Acolo-n schituri care dorm pe-o rîină
Ochii se-ncețoșează-n timp și de uitare,
Monahii așteaptă-n pajiștea divină,
Să vină Duhul Sfînt vestindu-i de-Nălțare.

Sub fruntea unei stînci plînge izvorul cald
Înconjurat de nori și smirnă amețitoare,
Rugile lor sunt flăcări care ard,
Și lumînări aprinse pentru Înălțare.

Privesc umbrele lor, icoane învechite,
Și parcă-s voevozii ce-au ctitorit zidiri,
Fețele lor de jertfă, cu aur zugrăvite,
Simbol etern de chin și răstigniri.

Muntele Athos, 1998

O LACRIMĂ

Eu trec din lume în uitare
Și-alunec în întunecat abis,
Sunt doar un semn, o lumînare,
Ce-n beznă pîlpîind s-a stins.

O lacrimă mai sîngerează
Pe drumul cu urcușul greu,
Și-mi strig durerea într-o rază
Și-aud cum plînge Dumnezeu.

Pe veci îndepărtat de-o floare,
Miros parfumul cerului de fum,
Tu mă mai chemi, plecarea ta mă doare,
Iar eu rămîn un rătăcit pe drum.

CRĂCIUNICA

Într-o casă de pe-o coastă,
Liniștea-i ca o năpastă,
Numai umbre și voci stinse,
Stau cu brațele întinse,
Și așteaptă-n prag de seară,
Ca din ceruri se apară,
Chip de Făt-Frumos, curat,
Ce din lume a plecat.
Dar bătrîna Crăciunică,
Cît o pasăre de mică,
Se roagă lui Dumnezeu,
Să mai vină fiul său,
Să-i aducă – o mîngîiere,
Pînă chipul ei nu pierе.
Liniștea apasă greu.
Stelele cum cad mereu,
Vorbele s-au destrămat,
Chemîndu-și fiul plecat.
Pe sub scânduri putrezite,
Stau cărțile prăfuite,
Lăsate drept legămînt,
Măicuței cu chipul sfînt.